

Προαστιακός

ΤΟΥ Γιώργου Σκαμπανιδώνη

Η δουλειά του δημάρχου

Με τις ιδεολογικές αερολογίες ένηθεν κακείθεν, και τα προοδευτικά ή μη μέτωπα κοντεύουμε να ξεχάσουμε ποια είναι η πραγματική δουλειά και ευθύνη ενός δημάρχου – πάντως όχι η ιδεολογία μιας πόλης, εφόσον αυτή είναι κάτι διαφεύγον, περιπλοκό, ρευστό και ακαθόριστο. Δεν ψηφίζουμε δήμαρχο για να μας προκύψει ιναστρούχτορας της μιας ή της άλλης πλευράς, ούτε επιλέγουμε ιδεολογική-κομματική μεσκότ ανάλογη του πελεκάνου Πέτρου της Μυκόνου.

Τα κλισέ περί συντηρητικής ή προοδευτικής πόλης είναι μια βάνουσι αφάιρεση και φτιάχνεται από μανιακίστικες αντιλήψεις που ρέπουν προς το γουέστερν. Δεν μας νοιάζει αν ο εκάστοτε δήμαρχος έχει άποψη, αλλά κατά πόσο με διακριτικότητα απέναντι στις ποικίλες αντιλήψεις των πολιτών κάνει εκείνο που πρέπει, χωρίς να ανοίγει μέτωπα, αλλά βρίσκοντας οραματικές υποτιempoσεις και δημιουργικούς κοινούς τόπους. Δεν τον ψηφίζουμε να μας γανώσει στη διαφώτιση, να πλασάρει μαγαζάτικο προοδευτικό ή συντηρητικό, αλλά να κάνει αποτελεσματική εργασία σε βάθος πάνω στο σώμα της υπαρκτής πόλης. Να λύσει ευφώς καιρία προβλήματα καθημερινότητας, να εφαρμόζει νέες τεχνολογίες, να αξιοποιεί τους καλύτερους, να πασκιζει για μια πόλη του μέλλοντος. Κι αφού δεν μπορεί εκ των πραγμάτων να είναι ένας μεγαλοπρεπής Γαλέριος, ή Περικλής, καλύτερα να μην κάνει και τον εδωδίο Σουσλόφ σε κακέκτυπο.

Σύνοψη: πoσώς μας ενδιαφέρει η ιδεολογία ενός υποψήφιου, ή ενός δημάρχου, αλλά το πόσο μπορεί, ή έχει εργαστεί για την όντως πόλη. Καλός ο αέρας που αλλάζει, ή δεν αλλάζει, αλλά υπάρχει και η ζώσα, ή πάσوخουσα πολιτεία. Τα βασικά: κυκλοφοριακό, καθαριότητα, δημόσιοι χώροι, αισθητική, τεχνολογίες, καινοτομία, πνευματικότητα, δηλαδή ανάδειξη της διαδρομής και του φωτιστέφανου της πόλης, της αισθητικής, της ιστορικότητας, κι όλα εκείνα που εμπίπτουν στην αρμοδιότητα ενός δημάρχου. Τώρα: τα ελληνιστοκρατικά, το Σκοπιανό, το Αλβανικό και το Ουκρανικό είναι για υψηλότερα μισθολόγια – δεν επιλέγουμε δήμαρχο για να μας λύσει το πρόβλημα της Κύπρου, το ζήτημα της Νικαράγουας, ή του Μαδούρο, ούτε θέλουμε την άποψη του για τον πόλεμο του μπυκαλιάρου. Αυτά είναι για τις πριμαντόνες. Μην τα μπερδεύουμε.

Ο δήμαρχος είναι μια ταυτολογία: δήμαρχος. Και τίποτε λιγότερο, αλλά ούτε και παραπάνω. Μεγάλο αξίωμα, πολύ σημαντικό. Με συγκεκριμένες αρμοδιότητες, που ο οραματισμός μπορεί να τις διευρύνει κατά τι, έως πολύ. Αλλά όχι να κάνουμε και εκείνον τον κατά Μάριο Χάκκα λογιστή που ήθελε να παριστάνει τον οικονομολόγο. Ήδη ένας εμπνευσμένος δήμαρχος σε μια μεγάλη πόλη έχει να πράξει πάρα πολλά – αλλά άκρι πεδίων. Τα ιδεολογικά του μας ενδιαφέρουν ελάχιστα. Θα υπάρχουν βέβαια, αλλά δεν μπορεί να παρεμβαίνει προκλητικά σε αλύγιστα πράγματα, που είναι κοινή συνείδηση της πλειοψηφίας των

πολιτών, ανάλαχτη. Δεν μπορεί τις ενδεχόμενες εμμονές του να τις φορέσει βιαίως ως ιδεολογία στην πόλη – δεν τον φέρνουμε για να κάνει ακροβατικά, επειδή του αρέσουν τα ακροβατικά, να μας πει πολιτικές κοινοτοπίες, ή να μας κάνει μάθημα Αγωγής του Πολίτη καμίας πλευράς.

Διότι, ως γνωστόν, η ιδεολογία είναι η πιο συχνή επίκληση των ανίκανων. Των άσχετων για τις ανάγκες και τις προτεραιότητες μιας πόλης που είναι σαφείς, ορατές, και κρίσιμες. Διότι, ποια είναι εξέλλου η ιδεολογία μιας

πόλης; Υπάρχει ενιαία συνείδηση; Όχι. Η πόλη νοείται πάντα ως μια αφάιρεση. Ο πληθυσμός, το 1,5 εκατομμύριο κάτοικοι, ας πούμε στη Θεσσαλονίκη, είναι κάτι ομοειδές, ανάλαχτο και σταθερό; Έχουμε δελτία κοινωνικών φρονημάτων για όλους, και τους ελέγχουμε; Όχι. Διότι η Θεσσαλονίκη έχει βγάλει κατά καιρούς και συντηρητικούς, ή προοδευτικούς δημάρχους (με βάση το γνωστό κλισέ κατάταξης): και τον αριστερό Μηνά Πατρίκιο το 1954, και τους προοδευτικούς Μαναβή, Παπαδόπουλο, Μπουτάρη, αλλά και συντηρητικούς όπως τον Κούβελα, τον Παπαγεωργόπουλο και άλλους – άρα; Δεν είναι μια συντηρητική, ή προοδευτική πόλη, αλλά μια κυμαίνουσα, εν ροή πολιτεία, με πολλούς πόλους, δεξιούς, αριστερούς και ακραίους που επιλέγει κάθε φορά διαφορετικά: ανάλογα με τη συγκυρία και το ποιος είναι υποψήφιος. Αν τα λεγόμενα «προοδευτικά» κόμματα (αμφιβάλλω, πια, βαρέως για τους όρους) κατεβάζουν υποψηφιότητες σφαγμένες απ' τα αποδυτήρια, είναι φυσικό ο κόσμος να ψηφίζει εκείνον που θεωρεί τον λιγότερο κακό – άρα η ευθύνη δεν είναι μόνο των εκλογέων αλλά και εκείνων που προτείνουν άσχετους, ή ντεκαφεϊνέ, απλώς επειδή είναι ομοειδείς. Είπαμε: οι περισσότεροι ψηφοφόροι δεν επιλέγουν ψευδο-ιδεολογικά. Είναι πολλά τα κριτήρια. Άσχετα αν κάποιοι επιμένουν να προωθούν ευθέως ντελιβεράδες της ιδεολογίας που βλέπουν την πόλη ως δυνάμει στρουγγά, δεν είχαν ποτέ σχέση με την Αυτοδιοίκηση και πιστεύουν ότι μπορούν να κάνουν τα πάντα ως ελβετικοι σοσιγιάδες, λόγω ευκαιριακής εύνοιας του κόμματος.

Επιμένω στην ερώτηση: η Θεσσαλονίκη είναι μια «συντηρητική» πόλη; Όχι. Αν το πάρουμε ιδεολογικά ψήφισε και Παπαγεωργόπουλο και Μπουτάρη. Είναι μια φυσιολογική, περίπλοκη, ρέουσα πολιτεία που μεταλλάσσεται αενάως. Και μια πόλη δεν είναι ο εκάστοτε δήμαρχός της, αλλά ένας πληθυσμός με μεταβαλλόμενη κρίση και σε αναζήτηση. Ζώσα πολιτεία, αλλοιούμενη αργά, πλην διαρκώς, μέσα στην περιπέτεια της Ιστορίας. Τα πρόσωπα έχουν το πρωτείο και όχι οι δέθεν ιδεολογίες. Παράδειγμα: δύο συνορεύοντες δήμοι με τη Θεσσαλονίκη και μεταξύ τους, απ' τους πλουσιότερους στη χώρα, η Θέρμη και το Πανόραμα, τις τρεις τελευταίες τετραετίες ψηφίζουν τους ίδιους δημάρχους. Ο ένας είναι του τέως ΠΑΣΟΚ, ο άλλος της Νέας Δημοκρατίας. Γιατί; Διότι είναι και οι δυο εξαιρετικοί δήμαρχοι. Έχουν ήδη αφήσει εποχή. Άρα; Άρα είναι τα πρόσωπα που λαμπρύνουν έναν δήμο ή όχι το εκάστοτε αφηρημένο κόμμα, ή το παλιό ανέκδοτο της ιδεολογίας.

Αυτά τα αυτονόμα οφείλουμε να τα θυμόμαστε ενίοτε. Και τώρα πά-λι που θα ξαναρχίσουμε τα βαρετά τροπάρια για δέθεν προοδευτικά, ή μη μέτωπα στους δήμους, να θυμηθούμε ότι ψηφίζουμε συγκεκριμένο, υπαρκτό, ικανό δήμαρχο κι όχι σανό και ιδέες απ' τις οποίες έχουμε μπουκτίσει.

ΤΟΥ ΚΩΣΤΑ ΣΚΛΑΒΕΝΙΤΗ

Τα πρόσωπα έχουν το πρωτείο και όχι οι δέθεν ιδεολογίες. Παράδειγμα: δύο συνορεύοντες δήμοι με τη Θεσσαλονίκη και μεταξύ τους, απ' τους πλουσιότερους στη χώρα, η Θέρμη και το Πανόραμα, τις τρεις τελευταίες τετραετίες ψηφίζουν τους ίδιους δημάρχους. Ο ένας είναι του τέως ΠΑΣΟΚ, ο άλλος της Νέας Δημοκρατίας. Γιατί; Διότι είναι και οι δυο εξαιρετικοί δήμαρχοι. Έχουν ήδη αφήσει εποχή. Άρα; Άρα είναι τα πρόσωπα που λαμπρύνουν έναν δήμο ή όχι το εκάστοτε αφηρημένο κόμμα, ή το παλιό ανέκδοτο της ιδεολογίας